RESEARCH ARTICLE

INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL
சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

DOI:10.34256/irjt22415

OPEN ACCESS

அறஇலக்கியங்களில் காணலாகும் ஆசிரியப் பணிசார் கருத்தாக்கங்கள்

சி. பாலாஜி [அ, *], வே. நெடுஞ்செழியன் [ஆ]

[அ] தமிழ்த்துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்-641046, தமிழ்நாடு, இந்தியா

[ஆ] தமிழ்த்துறை, அரசு கலை & அறிவியல் கல்லூரி, ஜம்புகுளம், சோளிங்கர்-631102, தமிழ்நாடு, இந்தியா

An Appraisal of the Conceptions of the teaching profession found in the literature

C. Balaji [a, *], V. Nedunchezhian [b]

[a] Department of Tamil, Bharathiyar University, Coimbatore -641046, Tamil Nadu, India

[b] Department of Tamil, Govt Arts & Science College, Jambukulam, Sholingur -631102, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
balaji969@ymail.com

Received: 01-07-2022
Revised: 05-09-2022
Accepted: 20-09-2022
Published: 09-10-2022

ABSTRACT

In Tamil literature, the importance and need of education has been emphasized from time to time. Before 1000 years ago in Tamil Nadu, people from all walks of life were living as literate people. Both men and women are educated and poets can be found in the Sangha books. The foundation of such educational expansion was the kindergarten schools also called as Thinnai Pallikoodam which were located in every town at that time. The selfless charity of the teachers who ran the schools led to the spread of education. The importance of teacher's work for the society is well understood in the moral literature that arose during the late Sangam period and in the later ethical literature. The purpose of this article is to analyze and reveal the opinions related to teaching work that are found in literature.

Keywords: Sangam Period, Ethical Literature, Teaching Profession, Pallikoodam

முன்னுரை

தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஆசிரியர், ஆசான் என்னும் சொற்கள், தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே கல்வி கற்பித்தலுக்கெனத் தனியாக ஆசிரியர் சமூகம் உருவாகியிருந்ததைப் புலப்படுத்துகின்றன. சங்ககாலப் புலவர்கள் பலரும் தம்பெயருக்கு முன்பாக ஆசிரியர், ஆசான் முதலான சிறப்புப்பெயர்களைக் கொண்டிருப்பதிலிருந்து புலவர்களில் பலரும் ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரிந்தமை நன்கு தெரியவருகின்றது. சங்கம் மருவிய காலத்தில், மக்களுக்கு ஒழுக்கத்தையும் நற்பண்புகளையும் எடுத்துரைக்கும் நோக்கில் எழுதப்பெற்ற அறஇலக்கியங்களில் கல்வியின் சிறப்பும், கல்வியின் தேவையும் முன்மொழியப்பட்டு கல்விகற்றல் பெரிதும் வலியுறுத்தப் பெற்றுள்ளது. கற்பிக்கும் பணியைச் செய்யும் ஆசிரியர்களைத் தந்தையாகவும், தெய்வமாகவும் கருதி வணங்கி வழிபடும் மரபு அக்காலத்தில் உருவாகியிருந்ததை அறஇலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது. முற்கால அறஇலக்கியங்கள் எனப்பெறும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு அறஇலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி, கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் எழுந்த ஆத்திசூடி, வெற்றிவேற்கை உள்ளிட்ட பிற்கால அறஇலக்கியங்களிலும் இந்நிலையே தொடர்கின்றது (Ugin Rositta, 2021). முற்கால, பிற்கால அறஇலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள ஆசிரியப்பணி சார்ந்த கருத்துப் பதிவுகள் இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப் பெற்றுள்ளன.

ஆசிரியர் - பெயர் விளக்கம்

ஆசிரியர் என்னும் சொல் ஆசு + இரியர் என்னும் இருசொற்களின் கூட்டு வடிவமாகும். இதில் ஆசு என்னும் சொல் குற்றம் என்னும் பொருளையும், இரியர் என்னும் சொல் நீங்கியவர் அல்லது நீக்குபவர் என்னும் பொருளையும் தருவனவாகும். தம்மிடம் கல்விகற்க வரும் மாணவர்களின் ஒழுக்கத்திலும், மொழியிலும், ஏற்படும் குற்றங்களை நீக்கி, நல்வழிப்படுத்தி, சமுதாயத்தோடு அவர்களைப் பொருந்தி வாழச்செய்வதால் அவர் ஆசு + இரியர் = ஆசிரியர் என்று அழைக்கப்படுகிறார். 'ஆசிரியர்' என்னும் சொல் 'ஆசார்ய' என்னும் வடசொல்லின் திரிபு என்று சிலர் கூறுவர். ஆனால் அச்சொல் முழுமையான தமிழ்ச்சொல் என்பதைத் தேவநேயப் பாவாணர் என்பார் செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் பேரகரமுதலியில், 'வடமொழியாளர் ஆசிரியன் என்னும் தென்சொல்லை ஆசார்ய (Acarya) என்னும் வடசொல்லினின்று திரிப்பர். அது சொல்லமைதி, காலமலைவு என்னும் இரண்டாற் கடியப்படும. ஆசார்ய (Acarya) என்னுஞ்சொல் பிராமணரையே சிறப்பாகக் குறித்தலும், ஆசிரியன் என்னும்சொல் குலச்சார்பின்றிக் கற்பிக்கும் அறிஞர்க்கெல்லாம் பொதுவாயிருத்தலும், ஊன்றிக் கவனிக்கத் தக்கதாகும். ஆதலால், ஆசிரியன் என்னும் தென்சொல்லிற்கும், ஆசார்ய (Acarya) என்னும் வடசொல்லிற்கும் எள்ளளவும் தொடர்பில்லையென அறிக' என்று விளக்கமளித்து நிறுவியுள்ளார் (Devaneya Paavaanar, 1993). பதினெண் கீழ்க்கணக்கு அறஇலக்கியங்களிலும், பிற்கால அறஇலக்கியங்களிலும், கல்விகற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் ஆசான் (சிறுபஞ்சமூலம்:27,32), உவாத்தி (நான்மணிக்கடிகை:42), உவாத்தியாயன் (ஆசாரக்கோவை:16), கணக்காயர் (நாலடியார்:324, திரிகடுகம்:10) குரவர் (நீதிநூல்:54), வாத்தியார் (உலகநீதி:6) என்று பல்வேறு பெயர்களில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளமையைக் காண முடிகின்றது (Ugin Rositta, 2020). எனினும் ஆசிரியர் என்னும் சொல் பொதுச் சொல்லாய் நின்று கற்பித்தல் பணிசெய்யும் அனைவரையும் குறிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

ஆசிரியர் - தகுதிப்பாடுகள் வரையறை

தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்கத் தொகை நூல்களைவிட, சங்கம் மருவிய காலத்தில் தோன்றிய பதினெண் கீழ்க்கணக்கு அறநூல்களில்தான் ஆசிரியர்களைப் பற்றிய கருத்துகள் குறிப்பிடத்தகுந்த அளவில் இடம் பெற்றுள்ளன. எனினும் இவை எவற்றிலும் ஆசிரியப் பணிக் கான தகுதிப்பாடுகள் குறித்த தெளிவான வரையறைகள் எவையும் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. ஏனெனில் ஒழுக்கத்திலும் நற்பண்புகளிலும் கல்வியறிவிலும் சிறந்தவர்களே அக்காலங்களில் ஆசிரியர்களாக இருந்து வந்ததால், ஆசிரியப் பணிக்கான தகுதிப்பாடுகள் குறித்த வரையறைகள் எவையும் அப்போது தேவைப்படவில்லை. கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூல்தான் ஆசிரியருக்கான தகுதிப்பாடுகளாக,

குலனருள் தெய்வங் கொள்கை மேன்மை

கலைபயில் தெளிவு கட்டுரை வன்மை

நிலமலை நிறைகோல் மலர்நிகர் மாட்சியும்,

உலகிய லறிவோ டுயர்குண மினையவும்

அமைபவ னூலுரை யாசிரி யன்னே"

என்பனவற்றைப் பட்டியலிட்டு உரைத்துள்ளது (Bhavanandhi, 1981). இந்நூற்பாவின் படி, 'ஆசிரியப் பணியாற்ற விரும்பும் ஒருவர்,

- பல்வேறு நூல்களைக் கற்றதனால் பெற்ற நூலறிவும்,
- நடைமுறை உலகியல் அறிவும்,
- மாணாக்கர் எளிதில் உணரும்படி தொகுத்துச்சொல்லும் சொல்வன்மையும்,
- உயர்ந்த நற்குணங்களும், நற்குடிப்பிறப்பும், அருள்நெஞ்சமும், தெய்வ நம்பிக்கையும், கொள்கை மேன்மையும்,

- நிலம்போல் பொறுமையும், மலைபோல் உறுதியும், நிறைகோல்போல் நடுவு நிலைமையும், மலர்போல் முகமலர்ச்சியும்,

உடையவராக இருத்தல் வேண்டும்' என்பதை நன்னூல் வலியுறுத்தியுள்ளது. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு அறஇலக்கியங்களில் இடம்பெறாத இவ்வலியுறுத்தல்கள் நன்னூலில் இடம்பெற்றிருப்பதால் அக்காலகட்டத்தில் தகுதியற்ற சிலரும் ஆசிரியப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தமை தெரியவருகின்றது. ஆசிரியரின் தகுதிப்பாடுகளை வரையறுத்து உரைத்துள்ள நன்னூலாசிரியர் பவணந்தி, ஆசிரியராகத் தகாதவர்கள் எவரெவரென்பதையும் அந்நூலில் பட்டியலிட்டு உரைத்துள்ளார் (Bhavanandhi, 1981).

எவரெல்லாம் ஆசிரியப் பணியில் ஈடுபடக்கூடாது என்பதைப் பிற்கால அறநூலான அறநெறிச்சாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள,

"பிள்ளைபேய் பித்தன் பிணியாளன் பின்னோக்கி

வெள்ளை களிவிடமன் வேட்கையான் - தெள்ளிப்

புரைக்கப் பொருளுணர்வா ரென்றிவரே நூலை

உரைத்தற் குரிமையிலா தார்"

என்னும் செய்யுள் தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளது (Ponnusamy pillai, 1936) ஆசிரியர்கள் சமுதாயச் சிற்பிகளாக விளங்குவதால் இத்தகைய தகுதிப்பாடுகளை அவர்களிடம் எதிர்பார்ப்பதில் தவறில்லை எனலாம்.

ஆசிரியர்களும் ஒழுக்கமும்

மாணவர்களுக்குத் தேவையான ஒழுக்கங்களையும், கல்வியறிவையும் புகட்டி, அவர்களை வாழ்வில் உயர்வடையச் செய்தலே ஆசிரியர்களின் முதற்கடமையாகும். ஆசிரியர்களாலேயே மாணவர்களின் நெஞ்சில் ஒழுக்கம் விதைக்கப்படுகின்றது. ஒழுக்கமுள்ளவன் நெஞ்சம்தான் கல்வியை விரும்பிக் கற்க முயலும். ஆசிரியரே ஒழுக்கத்திலும் கல்வியிலும் குறைபாடு உடையவராயிருப்பின் அவரிடம் பயிலும் மாணாக்கரின் வாழ்க்கை தடம் மாறிப்போகும். எனவேதான் ஆசியர்களுக்கு ஒழுக்கம் இன்றியமையாததாக இருந்து வருகின்றது. சங்கம் மருவிய காலத்தில், மாணவர்கட்கு ஒழுக்கத்தைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் தாமும் ஒழுக்கமும் நற்பண்புகளும் மிகுந்தவராக இருந்துள்ளனர். இதனை, "சீலம் இனிதுடைய ஆசானும்" என்னும் திரிகடுகச் செய்யுளடி எடுத்தியம்பியுள்ளது (Rajaram, 2012). ஏற்றிவிடும் ஏணியாக இருந்து மாணவர்களை உயர்த்திவிட்டு மனம்மகிழும் பண்பே ஆசிரியர்களின் தலையாய பண்பாகும். ஆசிரியரென்பவர் ஒழுக்கத்தையும், கல்வியறிவையும் புகட்டுவதன்மூலம் மாணவர்களை உயர்வான நிலைக்கு உயர்த்துபவர் என்பதை, "உய்ப்பானே ஆசான் உயர்கதிக்கு" என்னும் சிறுபஞ்சமூலச் செய்யுளடி உணர்த்தவல்லது (Rajaram, 2012). சங்கம் மருவிய காலத்தில், 'ஆசிரியரென்பவர் திருமணம் ஆகாதவராக, மணம் செய்துகொண்டு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாகும் விருப்பம் இல்லாதவராக இருத்தல் வேண்டும்' என்னும் ஒரு கருத்து நிலவியதைச் சிறுபஞ்சமூலத்தில் இடம்பெற்றுள்ள, "ஆண்ஆக்கம் வேண்டாதான் ஆசான்" என்னும் செய்யுளடி தெரிவிக்கின்றது (Rajaram, 2012). அக்காலத்தில், தமிழகத்தில் கல்விப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்த சமண முனிவர்கள் மணவாழ்க்கை வேண்டாமல், துறவுவாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்ததால், அச்சூழலே இக்கருத்து உருவாக அடிப்படையாக அமைந்திருக்கும். மேலும், சிறுபஞ்சமூலத்தை எழுதிய காரியாசான் என்னும் புலவர் சமண சமயச் சார்புடையவர் என்பதால், கல்வி கற்பிக்கும் சமணத் துறவியரை மனதில் கொண்டும் இவ்வாறு அவர் பாடியிருக்கலாம். அதுமட்டுமல்லாமல், அக்காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்த வடமொழி வேதக்கல்வியின் தாக்கத்தாலும் இக்கருத்து தமிழில் இடம் பெற்றிருக்கக்கூடும். வடமொழி வேதக்கல்வி முறையில் 'பிரம்மச்சர்யம் 'எனப்படும் 'மணம்புரிந்து கொள்ளாத நிலை' வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது. ஆனால், நம் தமிழ்க் கல்வி முறையில், திருமணமான பின்பும் கல்விகற்க, தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே 'ஓதற்பிரிவு' வரையறுக்கப் பட்டிருப்பதால் மேற்கண்ட கருத்து, தமிழ்க் கல்விமுறைக்கு முற்றிலும் ஏற்புடையதன்று. எனினும் ஆசிரியர் ஒழுக்கம்

தவறாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே இவ்வாறு பாடியிருப்பதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

ஆசிரியர் ஊதியம்

குடும்ப வாழ்க்கைக்குப் பொருள் இன்றியமையாததாக விளங்குவதால் பொருளைத்தேடும் நோக்கில் மாந்தர்கள் அனைவரும் தத்தமக்கென ஒரு தொழிலைச்செய்து பொருளீட்டி வாழ்க்கை நடத்திய சமுதாயச் சூழல், தமிழகத்தில் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இருந்து வந்துள்ளது. மற்ற தொழில்செய்யும் மாந்தர்கள் போலன்றி, கற்பித்தல் பணிசெய்யும் ஆசிரியர்கள், உள்ளார்ந்த அன்புடன் கல்வியோடு, நற்பண்புகளையும் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்து, அவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கையை வடிவமைப்பதனால், மாணவர்களின் பெற்றோர்கள் தாமே மனமுவந்து அன்போடும், நன்றியுணர்வோடும் அவர்களுக்குச் சிறிதளவு பொருள் தந்திருப்பர். தொடக்கத்தில் அன்பின் வெளிப்பாடாகத் தொடங்கிய இவ்வழக்கம், பின்னாளில், ஆசிரியர்தம் குடும்பவாழ்வின் பொருட்தேவையை நிறைவேற்றும் வகையில், அவர்தம் கற்பித்தல் பணிக்கான ஊதியமாக நடைமுறைக்கு வந்திருக்கும்.

ஆசிரியர்கள், கற்பித்தல் பணிக்கென மாணவர்களிடம் ஊதியம் பெற்றுவந்ததற்கான பதிவுகள் சங்க இலக்கியங்களிலேயே இடம்பெற்றுள்ளன. சான்றாக,

"உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்

பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே"

என்னும் புறநானூற்று அடிகளைக் கூறலாம் (Puliyur Kesigan, 2015). சங்கம் மருவிய காலத்தில் எழுந்த பதினெண் கீழ்க்கணக்கு அறநூல்களிலும், ஆசிரியர்கள் தம் கற்பித்தல் பணிக்காக மாணவர்களிடம் ஊதியம் பெற்றமைக்கான பதிவுகள் காணக் கிடைக்கின்றன. ஆசிரியருக்கு ஊதியம் தந்து கல்விகற்கும் வழக்கம் நடைமுறைக்கு வந்துவிட்ட பின்னும் ஒருசிலர் ஆசிரியருக்கு ஊதியம் தராமல் கல்விகற்று வந்துள்ளனர். அப்படிப் பட்டவர்களுக்கான அறிவுரையாக, "நேராமல் கற்றது கல்வி யன்று" என்னும் முதுமொழிக்காஞ்சிச் செய்யுளடி அமைந்துள்ளது (Rajaram, 2012). ஆசிரியர்களுக்கான ஊதியத்தைக் காலந்தாழ்த்தாமல் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்பதை உலகநீதியில் இடம்பெற்றுள்ள, "வாத்தியார் கூலியை வைத்திருக்க வேண்டாம்" என்னும் செய்யுளடி அறிவுறுத்தியுள்ளது (Gurusamy, 2011). ஆசிரியர்களுக்கான ஊதியத்தினை வலியுறுத்திக் கொடுக்கச் சொல்லும் அறநூல்கள், அவ்வாறு ஆசிரியருக்கு ஊதியம் தந்து கல்வி கற்கும்போது, அறிவுநூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்கவேண்டும் என்னும் கருத்தினையும் வலியுறுத்தியுள்ளன. சான்றாகப் பழமொழி நானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ள,

"விளக்கு விலைகொடுத்துக் கோடல் விளக்குத்

துளக்கமின் றென்றனைத்தும் தூக்கி - விளக்கு

மருள்படுவ தாயின் மலைநாட என்னை

பொருள்கொடுத்துக் கொள்ளார் இருள்"

என்னும் செய்யுளைச் சுட்டிக் காட்டலாம் (Puliyur Kesigan, 2008). ஆசிரியருக்குப் பொருள் தராததால் கல்வி மறுக்கப்பட்டதற்கான பதிவுகள் எவையும் அறஇலக்கியங்களில் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை.

ஆசிரியர் வழிபாடு

ஆசிரியரை மாணவர்கள் வணங்கி வழிபடும் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு மரபாகவே இருந்து வந்துள்ளதை அறநூல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. ஆசிரியர் வழிபாடு என்பதற்குப் பின்னால், மாணவன் தன்னை முழுமையாக ஆசிரியரிடம் ஒப்படைத்தல் என்னும் கருத்து அதில் உட்பொதிந்துள்ளது.

அக்காலத்தில், ஆசிரியரை முழுமையாக நம்பி, அவர் குறிப்பிடும் நேரத்திற்குச் சென்று, சலிப்பு வெறுப்புகளின்றி அவரை வழிபட்டுநிற்கும் மாணவனே கற்பதற்கு ஏற்றவனாகக் கருதப்பட்டான்.

சங்கம் மருவிய காலத்தில், கல்விகற்க விரும்பும் மாணவர்கள் ஆசிரியர் வழிபாட்டினைத் தவிர்க்காமல் செய்து வந்தமையை முதுமொழிக்காஞ்சியில் இடம்பெற்றுள்ள, "கற்றல் வேண்டுவோன் வழிபாடு தண்டான்" என்னும் செய்யுளடி உறுதிப்படுத்துகின்றது (Rajaram, 2012). நாடாளும் மன்னன், தாய், தந்தை, தமையன் இவர்களுக்கு இணையாக, ஆசிரியர்களையும் தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டு வணங்கப் பெற்றமையை,

"அரசன் உவாத்தியான் தாய்தந்தை தம்முன்

நிகரில் குரவர் இவரிவரைத்

தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக என்பதே

யாவருங் கண்ட நெறி.

என்னும் ஆசாரக்கோவையின் செய்யுள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது (Tamizh Priyan, 2012). கல்வியின் இருகூறுகளாக விளங்கும் எண், மற்றும் எழுத்துகளைக் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியரென்பவர், இறைவனாகக் கருதி மதித்து வணங்கத் தக்கவர் என்பதை, "எழுத்தறி வித்தவன் இறைவன் ஆகும்". என்னும் வெற்றிவேற்கைச் செய்யுளடி உணர்த்தியுள்ளது (Gurusamy, 2011). நன்னூலில் பவணந்தியார், 'மாணவன் ஆசிரியரை வெறுப்பு எதுவுமின்றி வணங்கி வழிபடவேண்டு'மென்று அறிவுறுத்தியுள்ளார் (Bhavanandhi, 1981).

ஆசிரியர்களின் இன்றியமையாமை

சமுதாயத்தில் அறிவு ஒளி பரவச்செய்து அறியாமை இருளகற்றும் அரிய பணியைச் செய்பவர்கள் ஆசிரியர்களேயாவர். தன்னலம் கருதாமல் சமுதாய நலன் நாடிச் செயல்படும் ஆசிரியர்களாலேயே நல்ல சமுதாயம் கட்டமைக்கப் பெறுகின்றது. எனவேதான் அத்தகைய சிறப்புப்பெற்ற ஆசிரியர்கள் இல்லாத ஊரில் குடியிருப்பது பயனற்றதென்னும் கருத்தை,

"கணக்காயர் இல்லாத ஊரும் பிணக்கறுக்கும்

மூத்தோரை இல்லா அவைக்களனும் - பாத்துண்ணும்

தன்மையிலாளர் அயலிருப்பும் இம்மூன்றும்

நன்மை பயத்தல் இல."

என்னும் திரிகடுகச் செய்யுள் உணர்த்தியுள்ளது (Rajaram, 2012). எத்தனை அறிவுபெற்ற மாணவனாக இருந்தாலும் தானாகப் படித்து முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்வதென்பது இயலாத ஒன்றாகும். ஆசிரியரின் துணையாலேயே ஒருவன் முழுமையான கல்வியறிவைப் பெற முடியும். எனவேதான் கல்வி கற்பித்தலில் ஆசிரியரின் இன்றியமையாமையைப் பிற்கால அறநூல்களில் ஒன்றான நீதிநூல்,

"நாட்டமின்றி யொளியெப் பயனைநல்கு மனையில்

பூட்டுபொன் திறவுகோ லினையலாது புகுமோ

வேட்டகத் தரியநூல்க ளுளவேனு மினிதாக்

காட்டருட் குரவனின்றி யெவர்காண்பர் பயனே."

என்னும் செய்யுளில் தெளிவாக விளக்கியுள்ளது (Kadhir Murugu, 2015). அக்கால மக்கள் ஆசிரியப்பணியின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்திருந்தமை மேற்கண்ட சான்றுகள்மூலம் நன்கு தெரியவருகின்றது.

முடிவுரை

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு அறஇலக்கியங்களையும், பிற்கால அறஇலக்கியங்களையும் ஆய்ந்து பார்த்தபோது பதினெண் கீழ்க்கணக்கு அறநூல்கள் எழுந்த காலத்தில், ஆசிரியப் பணிக்கான தகுதிப்பாடுகள் குறித்த தேவை எழாவிடினும், பின்னாளில் பிற்கால அறநூல்களிலும், நன்னூலிலும் ஆசிரியருக்கான தகுதிப்பாடுகள் வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளன. ஆசிரியப்பணி மேற்கொண்டோர் ஒழுக்கம் மற்றும் நற்பண்புகள் கொண்டவராக இருந்து மாணவர்களை நல்வழிப் படுத்தியுள்ளனர். கற்பித்தல் பணிக்கென ஆசிரியர்கள் ஊதியமாகப் பொருள் பெற்றாலும் கல்வி கற்கப் பொருள் ஒருபோதும் தடையாக இருக்கவில்லை. ஆசிரியர் வழிபாடு கட்டாயப்படுத்தப் படாவிடினும் மாணவர்கள் ஆசிரியரைத் தம் தந்தையாகவும், தெய்வமாகவும் கருதி வணங்கி வழிபட்டு வந்துள்ளனர். அறஇலக்கியக் காலங்களில் ஆசிரியப் பணியின் தேவையும், கல்வியின் தேவையும் முழுமையாக உணரப்பட்டுள்ளது.

References

Bhavanandhi (1981) Nannool Kandigai Urai, Thirunelveli Thenindia Saiva Sithantha Noorpathippu kazhzgam, Chennai, India.

Devaneya Paavaanar (1993), Sentamizh Sorprappiyal Perrgaramudhalui, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.

Gurusamy, A.S. (2011) Tamizhar Needhi Neri Karuvuoolam, Narmatha Pathippagam, Chennai, India.

Kadhir Murugu (2015) Needhinool, Seedhai Pathippagam, Chennai, India.

Ponnusamy Pillai, S. (1936) Aranerisaram, Thirunelveli Thenindia Saiva Sithantha Noorpathippu kazhzgam, Chennai, India.

Puliyur Kesigan (2008) Pazhamozhi Naanooru Moolamum Uraiyum, Mullai Nilayam, Chennai, India.

Puliyur Kesigan (2015) Puranaanooru Moolamum Uraiyum, Saradha Pathippagam, Chennai, India.

Rajaram, D. (2012) Pathinen Keezhkanakku, Mullai Nelaiyam, Chennai, India.

Tamizh Priyan (2012) Aasarakkovai, Karpagam putthagalayam, Chennai, India.

Ugin Rositta, M., (2020) Research Scholars in Siruppanjamoolam- A Critical Study, International Research Journal of Tamil, 2(4), 7-15. https://doi.org/10.34256/irjt2042

Ugin Rositta, M., (2021) Avvai- An Epistemic Advantage, International Research Journal of Tamil, 3(4), 1-5. https://doi.org/10.34256/irjt2141

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License